

end de andre Lande med Hensyn til Arbejdsløshedslovgivningen. Og hvis man vil hævde, at man gennem Lovgivningen skulde kunne opretholde visse Klassers, ogsaa visse Lønarbejderklassers, Standard, saa maa jeg bestride Statens Pligt til at opretholde Standarden f. Eks. for ugifte Arbejdere. Den Understøttelse, der bydes dem gennem denne Lovgivning, er selvfølgelig ikke til at leve højt og flot paa, den kan ikke opretholde deres Standard, hvis de i Forvejen har haft en Løn paa 4 000—5 000—6 000 Kr. om Aaret. Men det skal denne Lovgivning heller ikke. Det er jo saaledes paa det frie Arbejdsmarked, at den ugifte Arbejder tjener nogenlunde den samme Løn som den Arbejder, der er Forsørger, men saa maa han ogsaa gøre sig det klart, at saa er der en større Pligt for ham til, naar han er arbejdsløst, selv at bidrage til at klare sig, end den gifte har, saaledes at der herigennem, som ogsaa Tilfældet er i andre Lande, sættes en ganske betydelig Forskel paa, hvad der under Erhvervsledighed ydes den gifte, og hvad der ydes den ugifte Arbejder. Den Forskel, der er sat i Lovforslaget, er efter min Mening ikke tilstrækkelig stor. Jeg kunde tænke mig, at man, hvis Statens Finanser tillod det, kunde sætte lidt højere Sæts for de gifte Arbejdere og reducere Sætsene lidt for de ugifte. Jeg tror i alt Fald ikke, at det vil vække Modvillie mod Loven ude i den store Befolkning, hvor der i Forvejen hersker ret stærk Modvillie. Jeg tror ikke, at man der vil kunne vinde Sympati for den Tanke, der er fremsat, at Sætsene skulde være ens for gifte og for ugifte, for Forsørgere og Ikke-Forsørgere.

Der næst har man hævdet, at Lovforslaget, navnlig dets § 20, vilde virke ødelæggende paa den Lønstandard, som Arbejderen har opnaaet, ved at stille strengere Krav med Hensyn til de Betingelser, paa hvilke den arbejdsløse skal gaa i Arbejde. Nu er det jo stadig fra denne Plads som fra andre Steder blevet fremhævet, at man ikke gennem en Arbejdsløshedslovgivning maatte søge at gennemføre en bestemt Lønpolitik. Jeg tror, at de har Ret, som mener, at den nuværende Lovgivning med den Udformning, den har faaet af dem, der har med Administrationen at gøre, har virket til at gennemføre en ganske bestemt Lønpolitik, bl. a. derved, at en Arbejder kunde nægte at modtage Arbejde, selv om den Løn, der blev budt derfor, laa over den almindelige Løn i vedkommende Fag,

at det bestemmende for, hvorvidt en Arbejder skulde modtage et Arbejde, ikke var, hvad den normale Løn var, men hvad han havde tjent paa den Plads, hvor han sidst havde arbejdet. Dette har efter min Mening virket i en bestemt Lønpolitiks Tjeneste. Man vil hævde, at det har den ikke i nogen væsentlig Grad, men jeg tror, det er rigtigt, at det har den. Nu vil man hævde, at denne Lovgivning slaar om i den modsatte Retning, at den skulde virke nedtrykkende paa Lønnen og derved paavirke den Lønpolitik, som skal afgøres ved Forhandling mellem Arbejdsgivere og Arbejdere. Man har særlig angrebet § 20's Bestemmelser. Den højtærede Minister har gjort Rede for, hvorledes disse Bestemmelser skulde forstaaes, og jeg mener, at det er den rigtige Forstaaelse, og at man ikke kan fortolke Bestemmelserne saaledes, at Lønnen skal være den Minimalløn, der gælder for Arbejdere, som ikke er fuldt ud kvalificerede, enten det nu er særlig unge Arbejdere eller Arbejdere, der af en eller anden Grund ikke kan udføre fuldt Arbejde. Den Redegørelse, som den højtærede Minister har givet for Paragraffens Forstaaelse, mener jeg kan være fuldt tilfredsstillende. Kan man finde en anden Udformning, der paa bedre Maade kan give Udtryk for, hvad Meningen er, kan jo ingen have noget derimod at indvende. Men jeg vil hertil føje, at hvis det kunde paavises, at en Arbejdsgiver under Dække af denne Lovparagraf gjorde Forsøg paa systematisk at trykke Lønnen ned, saa maatte der selvfølgelig træffes saadanne Forholdsregler, at en saadan Politik ikke kunde føres igennem. Det kan selvfølgelig ikke være Meningen, at en Arbejdsgiver under Dække af en Arbejdsløshedslovgivning skal kunne rent pro forma opsige sine Arbejdere, den ene efter den anden, og derefter genantage dem til en lavere Løn. Der maa træffes — og jeg mener ogsaa, der kan træffes — Foranstaltninger til at forhindre saadanne Misbrug, hvis de maatte opstaa. Skal Lønnen sættes ned — det er meget muligt, at det bliver nødvendigt, jeg skal ikke udtale mig om det —, saa maa det foregaa gennem Forhandling mellem Arbejdsgivere og Arbejdere, ikke under Dække af en Arbejdsløshedslov. Jeg tror heller ikke, at § 20 vil blive anvendt i den Retning; skulde man nære Frygt derfor, vil man vel gennem Forhandling kunde faa dette Forhold rettet.

Man har endvidere rettet Angreb mod Lovforslagets Bestemmelser om Nødarbejder.